

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 7

AUGUST - SEPTEMBER 2016

52. ÅRGANG

«Setting av poteter i Bolivia». Foto: Ingar Gangås

«Få dere en høst etter kjærlighetens bud!
Bryt dere nytt land!» Hos 10:12

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Evangeliets sprengkraft

Det er noen år siden nå. Vi var på vei ut til vår andre misjonærperiode i Bolivia. Reisen varte litt over et døgn, med ulike fly og mellomlandinger. I byen La Paz, første stopp i Bolivia, hendte det at vi måtte ut med all bagasjen – til fortolling. Det var midt på natten. Tollerne var gretne. Misjonæren var trøtt etter den lange reisen, og litt utslått på grunn av tidsforskjellen og høyden. Flyplassen ligger på 4 000 meter. Mismotet over hvor lite en hadde fått utrettet i den første misjonærperioden hadde plaget meg underveis.

Da var det at det hendte noe som skulle gi meg mot til å fortsette tjenesten. En av tollerne åpnet forsiktig metallringen rundt lokket på den første plastikktonnen. Lokket gikk i luften med et smell. Tollerne var plutselig våkne og spurte forskrekket: – Hva har du med deg? Er det dynamitt? Øverst i tonnen kom mitt spanske nytestamente til syne, og det slo ned i meg: – Jo, vi har med oss sprengstoff. Vi kommer med Guds ord. Det er Guds kraft («dynamis» på gresk) til frelse for hver den som tror.

Lufttrykket hadde endret seg vesentlig her i høyden. Alt var pakket ved havnivå, og tonnen var tett. Derfor gikk lokket til vær. Hendelsen har fulgt meg siden.

La oss gå med Guds Ord – både hjemme og ute – i forvissning om at såkornet er virkekräftig!

Ingar Gangås

Bryt nytt land!

– Utdrag fra årsmelding om litteraturarbeidet

«Så dere en sæd, som rettferdigheten krever! Få dere en høst etter kjærlighetens bud! Bryt dere nytt land! For nå er det tiden til å søke Herren, til han kommer og lar rettferdighet regne over dere.»

(Hos 10:12)

Situasjonen i Israel var mørk da profeten forkynte folket dette. De hadde syndet mot Herren og bygd flere alter for avgudene. Hele dette kapitlet taler om frafall, krig og tukt. Derfor kommer det så overraskende dette ene verset. Herren innbyr og oppfordrer dem til å bryte nytt land og så en sæd som rettferdigheten krever. For Herren skal komme, og da skal han la sin rettferdighet regne over dem.

Alt er av nåde i Guds rike. Det gjør oss små og hjelpeløse, og avhengige av Herrens velsignelse. Samtidig gir det en usigelig stor trøst til alle Guds barn. Tenk å få være sammen med Jesus og

ta del i innhøstningsarbeidet i lag med ham! Så er det Høstens Herre som gir sol og regn og sørger for vekst.

Forlaget «Såmannen»

På det siste årsmøtet fikk dere høre at litteraturarbeidet i Sør-Amerika var blitt registrert i Peru som en egen stiftelse og godkjent av landets myndigheter. Det er et stort takkeemne. Nytt i år er at forlaget har fått leie et tjenlig kontor, forholdsvis sentralt i byen Arequipa. Med dette har Lekmannsmisjonen igjen fått egne lokaliteter. Kontoret er på 16 kvm og er enkelt utstyrt.

Produksjon og trykking

Hovedtyngden av litteraturarbeidet har til nå i praksis foregått fra Bolivia og byen Sucre. Der har bøkene blitt trykt. På grunn av at det syntes vanskelig å få nødvendig godkjenning av arbeidet i Bolivia, ble det for to år siden undertegnet en begrenset samar-

Innhold, august-september 2016

Evangeliets sprengkraft. Av Ingar Gangås	side 2
Bryt nytt land! Utdrag fra årsmelding om litteraturarbeidet	side 3
Åndssituasjonen. Utdrag fra årsmelding fra Landsstyret	side 6
Kjøp den laglige tid! Fra årsmelding om arbeidet i Moldova	side 8
Møtekalender.	side 11
Veien til Moria (5) Av Per Bergene Holm	side 12
Sjelens fortrolighet med Gud. Av Christian Scriver	side 17
Nytt fra Bibelskolen. Klipp fra årsmeldingen	side 18
Kristendom. Av Erling Ruud	side 20

beidsavtale om litteraturarbeid med den nasjonale kirken Iglesia Cristiana Evangelica Luterana (ICEL).

Besøk

I tiden 23. januar til 26. februar besøkte Marit og Ingar Gangås, Bolivia og Peru. Først gikk turen til Cochabamba i Bolivia, der det var møte med ledelsen i ICEL om samarbeidet framover. De ville spesielt takke Lekmannsmisjonen for all støtte gjennom litteraturarbeidet. Det var også satt av tid til samtaler med de to frivillige medarbeiderne (og pensjonistene) Eliseo Castañeta og Rafael Veizaga. Både Eliseo og Rafael måtte

få påfyll av bøker, og de fortalte om åpne muligheter for åndelige samtaler i forbindelse med boksprekningen, både i selve byen og områdene rundt. Vi var med Rafael på møte i det quechua-arbeidet han nå står i. Ellers ble det tid til noen husbesøk.

Søker godkjenning i Bolivia

Neste uke var avsatt til besøk i Sucre med korrekturlesing og fullføring av Husandaktsboken til spansk sammen med Gonzalo Ascarrunz. Han har vært av uvurderlig hjelp, og vi er takknemlige for at vi har kunnet benytte ham på halv tid både som språkmann, til manusskriving og som kontaktledd med trykkeriet. Han har ellers vært ansatt i ICEL på halv tid og undervist på deres bibelskole to måneder i året, reist en del rundt, hatt møter og vært ambassadør for litteraturen.

Søknadsprosessen om eget forlag i Bolivia er gjenopptatt. Advokaten forbereder nå søknaden, som vi håper vil bli behandlet snart. Så får vi se om dette kan være Guds vilje for Lekmannsmisjonens videre arbeid i Sør-Amerika.

Filial i Peru?

Turen fortsatte til Peru, der Damián Heredia og Miguel Fuentes møtte oss. Damián har brukt mye av sin tid til å besøke ensomme, syke og gamle. Han har blant annet fått fin inngang i byens fengsel, der han kan samtale med fangene og dele ut bøker og traktater. Han får også holde møter inne i fengslet. Flere ganger har han besøkt byens sykehus, og han har til sammen delt ut

Gud glemmer ikke

Kjære venner! Våre andinske land mangler forkynnelsen av det sanne evangelium og nåden i Jesus Kristus. Mange kirker markedsfører seg med materiell framgang, tegn og under, det imponerende og prektige, men de kjenner ikke Guds storhet og hans makt til frelse ved korsets dårskap.

Takk for støtte og forbønn! Vi står i en hard åndskamp. Jeg vil hilse dere med et ord som har vært til trøst med tanke på støtten fra dere:

«For Gud er ikke urettferdig, så han skulle glemme det verk dere har gjort, og den kjærlighet dere har vist mot hans navn» (Heb 6:10).

Gonzalo Ascarrunz, Bolivia

ca. 1000 andaktsbøker og hefter dette året. Her må det nevnes at Dansk Balkan Mission har trykt andaktsboken «Ett er nødvendig» av Hans Erik Nissen på spansk i Lima. Vi har fått 400 eksemplarer (hver på fire kvartals-hefter) til utdeling.

Damiáns kontrakt som medarbeider og «kolportør» ble forlenget med et år til. Det samme ble kontrakten med Miguel (25 %), som fortsetter med regnskapet, og som i fortsettelsen også vil ta andre oppgaver som sekretær, korrekturleser, ha kontakt med trykkeriet og ellers være til støtte for Damián når han trenger det.

Så får vi vurdere arbeidet i Peru i lys av den videre utviklingen i Bolivia, og om det er tjenlig å beholde en filial med boklager i Peru. Alt dette får vi legge i Herrens hender, og be om at han leder oss til beste for sitt rike.

Utgifter

Samlede utgifter til arbeidet i Sør-Amerika for 2015 var på ca. 225 000 kr. Budsjettforslag for 2016 er på 280 000 kr. Dette kan påvirkes noe av dollarkursen og prisstigningen i de to land. Den norske kronen har blitt kraftig svekket det siste året. For eksempel kostet 100 bolivianos 80 kroner for vel et år siden. Nå koster det samme beløpet ca. 120 kroner. Også i Peru har vi den samme tendensen.

Nye bøker under trykking

Både Husandaktsboken av Rosenius og andaktsboken til Luther (Bibelske Skatter) er nå trykt på spansk, den

Redaksjonelt

Magne Ekanger har nå fått avløsning med ekspedisjonen og bladets adresselister. Vi vil takke ham hjertelig for arbeidet han har lagt ned i mange år for at bladet skal komme ut til alle abonnentene. Vi ønsker **Fredrik Heian** lykke til med denne oppgaven fra nå av.

Posten er veldig nøye med at alle gatenummer skal være riktige. De store sorteringsautomatene avviser det som ikke stemmer, og vi får ofte blad i retur med adresse ukjent.

Vil du ha bladet fortsatt, så hjelp oss med den riktige adressen! Glem ikke å melde fra direkte til oss når du flytter! Det er ikke nok å gi beskjed til folkeregisteret. Vi får ikke beskjed hverken fra folke-registeret eller posten, men må drive «detektivarbeid» for å finne deg igjen!

Derfor vil vi minne dere abonnenter om å gi Fredrik (Se opplysninger i spalten på side 2!) beskjed i god tid ved flytting og adresseendring.

første i Bolivia og den andre i Peru. Det har vært et møysommelig arbeid som til sammen har tatt to år, mye lengre enn det en tenkte på forhånd. Så må vi være med og be om at bøkene må bli til åndelig hjelp slik at de får «sette fanger i frihet».

Ingvar Gangås

Åndssituasjonen

- Utdrag fra årsmelding fra Landsstyret

«Land! Land! Land! Hør Herrens ord!»
(Jer 22:2)

Trengtes denne vekkerrøst på Jeremias' tid, så trengs den i høy grad i det norske folk i dag. Vi lever også i en tid hvor frafallet bare skyter fart. Det viser den siste tids hendelser i Den norske kirke (Dnk). Vi kjenner til vedtaket på kirkemøtet den 11. april 2016. Der ble det vedtatt at Den norske kirke skal få en liturgi for kirkelig vigsel av likekjønnede par. Så langt er altså frafallet kommet. Vi er midt inne i Sodoma og Gomorras tid. De samme synder som florerte den gangen, godkjennes i dag av dem som skulle være hyrder for Herrens hjord. Derfor trengs det i dag å ropes ut: «Land! land! land! Hør Herrens ord». Og vi må på det sterkeste tilskynde hverandre til å gå i forbønn for vårt land, at Herren må se til oss i nåde og om mulig sende oss vekkelse. Vi trenger å be for hverandre at vi må være våkne og ikke sove, for det er en søvnens og likegyldighetens tid vi opplever.

La oss, venner, hver for oss gå inn i vårt lønnkammer og bekjenne våre svikt for Herren! For hvem av oss kan med hånden på hjertet si at vi er uten skyld? Har vi vært forbedere for land og folk slik som vi burde? La oss også tilskynde hverandre til å be om at den enkelte må bli bevart på himmelveien, og at ingen må bli liggende etter.

*Hold deg ferdig, ren og verdig
til den store bryllupsfest,
til å være der i ære
Jesu brud og himmelgjest!
Gud innbød deg, se å trede
frem for ham med bønn og bot.
Tvått ditt syndesmittet klede
hvitt i Lammets røde blod!*

Forholdet til Den norske kirke

Spørsmålet har fra ulikt hold blitt reist om tiden nå er inne for å melde seg ut av Dnk. I de andre misjonsorganisasjonene har ledere gått ut og gitt noe ulik veiledning om hvorvidt en bør melde seg ut av kirken. Selv om mange enkeltpersoner, deriblant ikke så få sentrale ledere, har gått ut og sagt at de har meldt seg ut, har man fra offisielt ledelsesplan vært tilbakeholdne med å anbefale utmelding.

Dette henger sammen med at spørsmålet om medlemskap historisk ikke har vært viktig for det lavkirkelige lekfolket. Mange har fulgt Ludvig Hopes linje i dette spørsmålet: «I kirken, men ikke under kirken.» I praksis har dette medført at man har sett det tjenlig å stå som medlemmer i Dnk på grunn av den arbeidsplattform og kontakt med folket som dette har gitt, men hatt sitt åndelige arbeid og hjem i organisasjonene og misjonsforeningene.

Viktig har også den såkalte Carlmeyergatelinjen vært, som innebærer at en ikke går inn i åndelig samarbeid

med dem som har brutt med Bibelens autoritet. Med denne praksis har en kunnet arbeide innenfor rammen av Dnk.

I lys av den nye situasjonen som har oppstått, bør en allikevel spørre seg om det er rett å bli værende i Dnk. Media og ledelsen i Dnk følger med på om den radikalt nye læren som nå har blitt innført medfører utmeldinger. Både fra kirkens ledelse og offentligheten ellers vil utvilsomt mange utmeldinger bli registrert som en markering av uenighet i det som nå har skjedd. Det er ingen tvil om at et passivt medlemskap av mange vil bli oppfattet som aksept av kirkens vranglære, selv om det ikke er tilfelle.

Vi mener at det nå er en god mulighet til å markere sin uenighet og dype sorg over utviklingen i Dnk ved å melde seg ut. Vi vil ikke binde samvittighetene i dette spørsmålet, men vi ser ikke lenger noen gode grunner til å bli stående som medlemmer i Dnk.

Åndelig samfunn

Samtidig må vi minne om at det viktigste er at vi søker et åndelig fellesskap hvor en kan lytte til sunn og sann bibelsk forkynnelse, motta sakramentene, ta del i de helliges samfunn og tjene hverandre med de nådegaver en har fått. En kan også samles i mindre husfellesskap til bibelstudier, bønn og vitnesbyrd eller for å lytte til en tale. Gjennom Guds ord har vi all den åndelige hjelp vi behøver for å bli bevart også i en tid som vår (2Tim 3:16-17).

Guds ord minner oss også om at

for en kristen finnes det ikke grunn til motløshet: «For Gud gav oss ikke motløshets ånd, men krafts og kjærlighets og sindighets ånd».

Arbeidsåret som ligger bak

De som har forkynt Guds ord for oss på møteuker, stevner og bibelhelger dette året har vært: Sigbjørn Agnalt, Per Bergene Holm, Martin Fjære, Lars Fossdal, Ingar Gangås, Konrad Fjell, Paul Bergene Holm, Dag Rune Lid, Reidar Thorbjørnsen, Asbjørn Fossli, Reidar Heian, Ole Martin Brennsæter, Steinar Kvalvik, Karl Notøy, Jan Bygstad, Arne Thoresen, Tobias Fjell, Olav Bergene Holm (sr.), Per Hove, Jan Eirik Berre, Herman Geller (D), Gunnar Nilsson (S), Rune Karlsson (S), Göran Holmgren (S), Rami Seppälä (S), Immanuel Fuglsang (DK). I tillegg har flere talt på enkeltmøter rundt om i våre forsamlinger.

Siden forrige årsmøte har Landsstyret hatt 3 styremøter (juli, desember og april). Vi har behandlet 47 saker. John Flaten, Konrad Fjell, Jan Ove Heggdal, Reidar Heian, Dag Rune Lid og Magnus Samdal har møtt fast i styret, i tillegg til Atle Barkve som har vært 1. varamann. Styreformann har vært Reidar Heian.

Så kan vi undres over hvor lenge vi skal få ha mulighet til å samles fritt slik vi kan i dag. La oss da bruke friheten til å arbeide mens vi har den.

*Reidar Heian (formann)
Konrad Fjell (sekretær i NLL)*

Kjøp den laglige tid!

– Fra årsmelding om misjonsarbeidet i Moldova

«For en dør er blitt åpnet for meg, stor og virksom, og det er mange motstandere.»

(1Kor 16:9)

Apostelen skriver dette om arbeidet i Efesus. Han kunne ikke forlate byen, for Gud hadde åpnet en dør for ham som han måtte benytte. Denne døren var stor og virksom. Vi kan nok ikke si det samme om Moldova. Men det er åpnet en dør for oss i Moldova, en dør for Guds ord, om den er liten. Apostelen skriver i Efeserbrevet om å «kjøpe den laglige tid, for dagene er onde» (Ef 5:16).

Vi vet ikke hvor lenge døren vil være åpen i Transnistria, den kan lukkes før vi aner det. For det mangler ikke på vanskeligheter og motstandere! Så gjelder det at vi kjøper tiden vi har fått, mens døren er åpen, i denne onde tid.

Den politiske situasjon og familien Moser

Det er fortsatt urolig, både i selve Moldova og i Transnistria. Russland befester sin posisjon i Transnistria, men det meste er likevel som før, i det minste inntil videre. Slik det ser ut nå, fortsetter Moldova sin vandring mot vest, mot Romania og EU. Mens Transnistria fortsetter sin isolasjon og mer og mer knyttes til Russland, som er eneste reelle støtte for denne utbryterrepublikken.

Det anses fortsatt ikke trygt for

Vladimir Moser å besøke forsamlingene i Transnistria. Siden de flyktet fra utbryterrepublikken sammen med sønnen Boris, har Natalia og Vladimir bodd i Chisinau. Boris har oppholdt seg i Sveits. Menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg avsa denne våren dom i saken til Boris. Russland ble holdt ansvarlig for ulovlig rettsforfølgelse og brudd på menneskerettighetene, og Boris ble tilkjent en liten erstatning. Siden har FN's torturkommisjon bedt Sveits om å oppheve sitt vedtak om at Boris må returnere til Moldova, da FN ikke anser det tilrådelig.

Den lutherske kirken i Moldova

Den lutherske kirken i Moldova ble registrert av Vladimir Moser i 1994. Da hadde det allerede vært samlet en liten flokk i Tiraspol i noen år. Siden ble det startet opp forsamlinger i Bender (på motsatt side av elven Dnestr, like ved Tiraspol), i Kamenka, Ribnitsa og Chisinau, i første rekke gjennom å ta kontakt med opprinnelig tyske familier med lutherske røtter.

Mange av dem jeg møtte i forsamlingene omkring 2000 har nå flyttet fra landet. Nye har kommet til, men noen av de mer grunnfestede, noen som jeg opplevde som støtter i forsamlingene, har emigrert.

Forsamlingene i Bender og Ribnitsa ble nedlagt, og forsamlingen i Chisinau mistet alle sine unge medlem-

mer. Bare noen få eldre var igjen.

I Transnistria møtes forsamlingene i Kamenka og Tiraspol trofast hver søndag. Forsamlingen i Kamenka holder til i et hus som ble kjøpt og totalrenovert for noen år tilbake, side om side med den gamle lutherske kirkegården i byen. Denne er nå delvis satt i stand igjen. I Kamenka ledes gudstjenestene av diakonen Sergei Fasler, og det er en organist, Oleg Kushnir, som spiller både til liturgien og salmesangen.

I Tiraspol samles menigheten i en leilighet som i sin tid tilhørte Natalia Mosers mor. Siden hennes død har Natalia stilt leiligheten til disposisjon. Diakonen Pavel Gusin leder gudstjenestene, og der er det også en organist, Nina Anisimova, som spiller.

Vladimir Moser taler hver søndag i begge forsamlingene via skype. Når jeg besøker forsamlingene, tolker gjerne Natalia via skype. Men da forbindelsen av og til er dårlig, har vi også oversatt manuskript for hånd, slik at diakonen kan lese opp talen på russisk. Av og til har det ikke latt seg gjøre å besøke Kamenka eller Tiraspol, og da har både tale og tolking skjedd via skype fra Chisinau.

Besøk

Undertegnede har besøkt Moldova i oktober 2015 og april 2016. Tre bibelskoleelever, undertegede og Atle Barkve besøkte Kamenka og Tiraspol andre helgen i juni 2016. P.g.a. dårlig skypeforbindelse og ingen annen tolk, leste diakonene opp undertegnede tale (som var oversatt til russisk av

Natalia og Vladimir). Talen handlet om syndens skyld og makt, og frelse fra syndens skyld og makt. Etter talen i Kamenka kom en av tilhørerne fram, en eldre kvinnelig lege som har blitt lagt til menigheten i løpet av de siste årene. Hun uttrykte sin bekymring over at mange som kalte seg kristne ikke levde i omvendelse fra synden, men fortsatte å leve som før. Og hun ville ha mer svar på hvordan en kristen måtte forholde seg til synden som var tilbake i livet. Det ble en fin samtale om forskjellen på å falle i synd og å leve i synd, og om nødvendigheten av den daglige renselse fra synden.

Et tysk ektepar (brødrevenner) som har bodd litt sør for Kamenka i fire år, og som driver med spredning av evangelisk kristen litteratur i området, fortalte at det store problemet i møte med mennesker i Moldova, er at ingen er syndere. De søker å komme i samtale med mennesker om synd og frelse, men opplever det veldig vanskelig å nå inn. De fleste trøster seg til sin tilhørighet til den ortodokse kirke, og det er ingen syndserkjennelse eller syndenød, og derfor heller ikke noe behov for frelse. Bare Gud kan bryte isen og få mennesker i tale. Derfor er det så viktig å få spredd både bibler og annen litteratur, slik at Guds Ånd kan få noe å arbeide med.

Forsamlingen i Chisinau er fortsatt liten og skrøpelig. Den leier lokale i et kulturhus i sentrum av hovedstaden og består av noen få eldre mennesker. Men her har det også blitt lagt til noen i løpet av de siste årene. Det skjer i første

rekke gjennom personlig kontakt.

Natalia har slitt en del med mandlene og halsen de siste årene, og fikk etter hvert kontakt med en ung kvinnelig halslege, Marina Sorocianu. Natalia har fått god hjelp for halsen, men hun benyttet også anledningen til å vitne for legen, gi henne litteratur og invitere henne både til forsamlingen og hjem. Legens far var ateist og hun var derfor ikke døpt. Vladimir ga henne dåpsopplæring, og jeg fikk være med den dagen Vladimir døpte henne.

Marina kunne ikke være med på møtet i forsamlingen ved vårt besøk nå i juni. Det var en mandags formiddag, og hun var på arbeid. Men Natalia hadde i tillegg til fire-fem medlemmer av forsamlingen, invitert noen medlemmer av et sangkor som holder til i kulturhuset. De hadde fått noter til noen evangeliske sanger (på russisk). Disse hadde de øvd inn og sang for oss – veldig fin korsang! Men først holdt Vladimir et foredrag for dem om Magnificat (Marias lovsang – Luk 1:46-55). Han spilte utdrag fra både en ortodoks og en luthersk versjon (klassiske korsatser), før han la ut om teksten. Det ble en hel preken over Guds frelsesråd i Jesus Kristus. Vladimir understreket sterkt at Maria ikke opphøyet seg selv eller framstilte seg selv som en som kunne frelse (slik både den ortodoks og katolske kirke lærer), men at hun opphøyet Gud for den frelse han nå ga gjennom sin egen Sønn, en frelse som ikke hvilte på fortjeneste og gjerninger, men på Guds nåde mot den fattige og elendige i Jesus Kristus.

Enda en gang fikk jeg se hvordan Natalia og Vladimir er oppfinnsomme for å komme i kontakt og få forkynt evangeliet for mennesker som ellers ikke ville kommet til et evangelisk møte. Men selv om Natalia og Vladimir søker kontakt, vitner og inviterer til møter, så er det en hard mark å misjonere på. Det er bare de færreste de når inn til, også fordi det å være luthersk ikke inngir særlig tillit. I Moldova forbinder man luthersk kristendom og luthersk kirke med liberale holdninger og aksept av umoral. Det skal derfor mye til at de forlater sin tradisjonelle ortodokse kirke. Mange finner trygghet i å stole på presten og hans forsikringer om at de har den rette lære og at kirken garanterer for deres frelse. Vi må be om at Gud selv kan røre ved hjertene, skape syndenød og behov for frelsen i Jesus.

Som nevnt i årsmeldingen i fjor, har Dansk Balkan Mission sendt en del bøker på rumensk til Moser, blant annet av Carl Olof Rosenius og Øivind Andersen. I tillegg har LLM i Sverige hjulpet til med å sende litteratur på russisk, av både Rosenius, Luther og andre gode forfattere. Moser trykker også selv opp en del mindre hefter og traktater som han bruker i litteraturarbeidet. Og det er nok i første rekke gjennom spredning av bibler og solid kristen litteratur det er mulig å nå inn i hjertene.

Økonomi

Det ble overført kr. 321 660 til den lutherske kirken i Moldova i 2015.

Møtekalender

September

30.8-4.9	Steinsdalen Curt Westman
30.8-4.9	Bangsund Lars Fossdal
10.-11.	Askim Per Bergene Holm
11.	Årnes Rami Seppälä
11.	Randaberg Lars Fossdal
13.-18.	Tørvikbygd Sigbjørn Agnalt
18.	Mosvik Bjørn Valde
23.-25.	Nærbø Lorents Nord-Varhaug
28.-3.10	Moldova Per Bergene Holm
29.-2.10	Snillfjord Ingar Gangås
30.-2.10	Solgry Gunnar Nilsson, Reidar Heian

Bibelhelg på Solgry

30. september – 2. oktober 2016

Talere: Gunnar Nilsson og
Reidar Heian

Fredag

1900 Samling og kveldsmat

2000 Gunnar Nilsson

Lørdag

1000 Gunnar Nilsson

1130 Reidar Heian

1700 Gunnar Nilsson

2000 Reidar Heian

Søndag

1030 Gunnar Nilsson

1230 Middag og avslutning

Påmelding:

Magne Ekanger

Rolfsnesvegen 892,

5420 Rubbestadneset

Tlf.: 53 42 92 14 / 412 45 598

magne.ekanger@haugnett.no

Påmeldingsfrist: 14. september

I tillegg til dette får den lutherske kirken også en del støtte til innkjøp av utstyr og ikke minst til innkjøp av mat, medisiner og annet til humanitær hjelp fra MCA (Moldovian Christian Aid).

Forbønn

La oss fortsatt be for den lutherske kirken og misjonsarbeidet i Moldova. Den politiske situasjonen som avskjær-

er Moser fra forsamlingene er fortsatt et bønneemne, det samme er Mosers helsesituasjon. Men framfor alt må vi fortsatt be om at Guds ord må få gripe hjertene og skape brennende kristne mennesker i forsamlingene, mennesker som kan vinne andre i sine omgivelser for Guds rike.

Per Bergene Holm

Veien til Moria (5)

Av Per Bergene Holm

3Mos 16 – Den store forsoningsdagen

Vi så ved påskelammet hvilken veldig betydning blodet hadde. Det var det viktigste av alt, å være bak blodets vern og beskyttelse.

Mens påskelammet fokuserer på hvor viktig blodet er for den troende, så fokuserer ofringen på den store forsoningsdagen hva blodet virker hos Gud.

Gud er en hellig og nidkjær Gud. Han kan ikke tilgi synden uten at den først har fått sin straff. Synden kan ikke være ustraffet. Og syndens straff eller lønn er døden (Rom 6:23).

Derfor er det slik i den verden vi lever i, at der hvor det er synd, der er det blod, der er det dom og død. Det fikk også Israel på en særlig måte erfare, som det demonstrasjonsfolk og åpenbaringsfolk det er. Når det skjedde synd i Israels leir, så slo Gud straks ned med sin dom, det kom blod og død midt inn i leiren, gang på gang. Og det drev folket til å rope til Gud.

Vi opplever noe av det samme i dag når katastrofer rammer. Det er Gud som lar vår synd falle tilbake over vårt eget hode. Og det er som mennesker anerkjenner det. De samler seg i kirker og gudshus og klager sin nød til Gud. De klager derimot ikke over sin synd, som i tidligere tider, men de klager til Gud over at han lar slikt skje. Det er som om Gud sitter på anklagebenken og gjør mennesket urett.

Før var det ikke slik. Da samlet menneskene seg til bot og bønn, til bønn om syndenes forlatelse og nåde for synd. Det sømmer seg ikke for oss mennesker å anklage Gud. Han har alltid rett. Profeten Amos kaster lys over det vi opplever (Amos 3:1-6). Det er Herren som står bak alt som skjer med et folk, enhver ulykke og katastrofe, krig eller pest. På denne måten hjemsøker han et folks misgjerninger.

At dette ikke er tomme ord har Israels folk fått erfare gjennom alle tider, helt fram til i dag. Gud krever folket til regnskap for sin synd. Folket må blø og gjennom sitt eget blod sone sine misgjerninger. Og den loven gjelder den dag i dag, for slik er Gud i sin hellighet.

Og det er ikke noe særskilt for Israel. Det gjelder oss alle. Gud krever oss til regnskap for hva vi har gjort, små og store, rike og fattige, frie og trell-er. Det gjelder våre land og folk, og det skulle ryste oss i det innerste når vi tenker på hva vi og våre barn går i møte. Slik vi i dag turer fram i synd og opprør mot Gud, går vi uvegerlig mot en veldig domsdag der vi må sone for våre misgjerninger gjennom vårt eget blod og våre barns blod. Den dagen kommer, det er sikkert, så lenge vi som folk ikke vil omvende oss og søke frelse i Jesu blod.

For Gud lar seg ikke spotte. Det et menneske sår, det skal det også høste. Det blod vi utøser i mors liv, det liv

vi krenker gjennom all slags umoral, overgrep og vold, den unnfallenhet vi viser overfor løgn og urett i vårt eget og andres liv, alt skal hjemsøkes på oss, blodet skal kreves av vår hånd. Det er loven som gjelder i Guds verden, den verden du og jeg lever i. Vi står innfor Gud med våre liv, om vi vil erkjenne det eller ikke.

Arons sønner, Nadab og Abihu, hadde erkjent at folket hadde gjort seg skyldig i synd og at Gud måtte forsones. Gang på gang hadde de vært vitne til at Gud slo ned midt i folket og hjemsøkte folket for dets synd. De la røkelse i et kar og bar det inn for Herrens åsyn. Røkelse er et uttrykk for bønn og lovprisning. Deres håp om frelse fra dommen var at Gud ville høre deres bønner og se i nåde til dem. Men Gud slo dem ned så de døde.

Gud er fryktelig i sin rettferdighet og hellighet. Han så ikke til Nadab og Abihus bønn og håp, lovprisning og røkelse, han så bare etter blodet. For uten at blod blir utgytt skjer det ikke forlatelse.

Gud krever at synden får sin straff. Han forlater ikke synd som ikke er sonet og oppgjort. Derfor må det alltid være blod der en synder møter Gud. Uten dom over synden er det ingen frelse. Der det ikke er blod, der må mennesker bøte for sine synder med sitt eget blod. Det måtte Nadab og Abihu, og det måtte i sin tid også Ussa, da han ville berge arken fra å velte. Der en synder møter Gud – hans intensjoner kan være de beste, hans tro og håp det sterkeste – men møter han ikke Gud på

blodets grunn, så blir det hans død og undergang.

Israelsfolket trengte til soning. Gud måtte forsones, ellers ville han igjen og igjen måtte slå ned i folket og hjemsøke det for dets synder. Derfor griper Gud selv inn og forordner et offer som skal ta bort folkets synder: «Dette skal være en evig lov for dere, at det blir gjort soning for Israels barn til renselse for alle deres synder én gang om året.»

Nå vitner den stadige gjentakelse av dette offeret om at det ikke var noe fullkomment offer. Ved dette offeret, sier hebreerbrevet, kom det bare en årlig påminnelse om synder, at det stadig var behov for soning, at synden fortsatt var der og måtte tas bort med et bedre offer. Forhenget hang der til et stadig vitnesbyrd om at veien inn til Gud ennå var stengt. Gud var ikke forlikt. Synden hadde ikke fått en slik soning at samfunnet med Gud var fullkomment åpent. Men offeret på den store forsoningsdagen peker framover mot et fullkomment offer, og henter sin kraft fra dette offeret, et offer som skulle ta bort synden én gang for alle.

Gud har i Jesus Kristus skaffet til veie et offer, ikke bare for Israels synder, men for hele verdens synder. I dette offer er det en fullkommen soning, for alle og gjeldende for alle tider. Der er det frelse fra Guds vredes dom, ikke bare for Israel, men også for våre folk, også for deg og meg. I Jesu blod er det åpnet en ny og levende vei gjennom forhenget og inn i helligdommen, inn til samfunn med Gud, han som er livets kilde.

I Romerbrevet skriver apostelen

at Gud har framstilt sin egen Sønn i hans blod som en nådestol. Og la oss nå sammen betrakte denne nådestolen i Jesu blod gjennom den forskrift vi møter her i 3Mos 16.

Ypperstepresten skulle få to geitebukker av Israels barns menighet. Sonofferet kreves av folket. Det skal være deres offer, på deres vegne. Blodet kreves av deres hånd. Derfor måtte Guds Sønn bli en av oss, få del i kjøtt og blod, slik at hans offer kunne være vårt offer. For Gud krever blodet av vår hånd.

De to geitebukkene framstiller fyl- den av Jesu sonoffergjerning. Ypperstepresten la hendene på den ene bukken, og bekjente alle Israels barns misgjerninger og alle deres overtredelser og alle deres synder over bukkens hode. Bukken ble gjort til syndebukk, gjort til hele folkets synd.

Jesus bekjente selv hele verdens synder som sine, da han ved Jordan lot seg døpe med Johannes' dåp. Han gikk inn under all den synd som var gjort like fra Adam og like til det siste menneske som skal leve på denne jord, og han bekjente seg ansvarlig for alt sammen. Og Gud i himmelen tilregnet Jesus all verden synd og gjorde ham til synd. All den synd som du kjenner i ditt eget bryst, om det er misgjerninger, overtredelser eller synder, synd gjort med overlegg eller i vanvare, Jesus bekjente alt ditt som sitt!

Bukken som synden ble bekjent over ble så sendt ut i ørkenen for å dø. Der det er synd, der er det død. Det står fast. Der Gud finner synden, der

straffer han synden med forbannelse og bortsendelse fra sitt åsyn, med undergang og død. Men her rammer døden og dommen en stedfortreder.

Bukken skulle gå til grunne med synden. Den skulle dø og ta med seg synden i døden. Slik skulle synden tas bort og slettes ut. Og når Jesus tok din og min synd på seg, så gjorde han det for å bære den bort, for å ta den bort slik at den ikke lenger skiller mellom oss og Gud. Jesus måtte derfor bære forbannelsen, han ble sendt bort fra Gud, forlatt av sin egen Far, han opplevde fordømmelsens og fortapelsens gru og pine.

Ja, straffen over synden måtte utstås til fulle, inntil det å bli forbannet bort fra Gud. For det var syndens lønn.

Det tjener ikke til så mye å dvele ved Jesu fysiske pine og lidelse. Det var ikke innfor dette Jesus svettet blod i angst. Mange er de som har måttet møte pine og død som fysisk kan måle seg med Jesu pine og død. Men ingen har her i tiden måttet møte Gud i hans hellighets dom over synden slik Jesus møtte den. Ingen har blitt forbannet bort fra Gud slik Jesus ble det. Og det var dette Jesus var forferdet innfor. Og like forferdelig som dette var for Jesus, like herlig er det for den troende. Det var mine synder han bar, det var mine piner, min straff og lidelse, min død og forbannelse – for at jeg skulle gå fri.

På Jesu kors ser jeg hvordan min sak står hos Gud i kraft av meg selv og min synd og alt mitt. Vil jeg møte Gud uten gjennom Jesu blod, så vil det gå meg som det gikk Jesus på korset. På

korset ser du hva det vil si å møte Gud som en synder. Da må du bøte med ditt eget blod, da venter døden og dommen.

Den andre bukken ble slaktet som syndoffer, og blodet ble stenket på nådestolen inn i det aller helligste, og på røkofferalteret i det hellige. Blodet på nådestolen, lokket på paktens ark, vitnet innfor Gud om at straffen var utstått, døden var fullbyrdet og synden var sonet.

Blodet ble stenket som et dekke over nådestolen. Inne i arken lå lovens tavler som vitnet mot Israel, vitnet mot deres synder. Blodets vitnesbyrd var derimot at synden var sonet, straffen for synden var utstått. Loven var oppfylt og selv loven hadde ikke mer å kreve. Blodet dekket fullt og helt alle lovens krav og all lovens forbannelse.

Ser du nådestolen som er stilt til skue for deg i Jesu blod? Alle lovens rettmessige krav, anklager, trusler og dommer er båret av Jesus. Det er det som skjer på Golgata kors på langfredag. Det er ikke noe skuespill, men veldige realiteter. Da oppfylles den store forsoningsdagens veldige forbilde, da avløses den av tingenes virkelige skikkelse.

Gud krever av Jesu hånd alt det som du og jeg har gjort oss skyldige i. Jesu blod vitner innfor Gud om at alt det Gud krevde av din hånd, det har han fått av Jesus: «Hva Gud av meg har krevet, det har han fått av deg».

Ser du nådestolen i Jesu blod? Ser du hvordan alt det du trenger for å kunne stå for Gud, det er gitt deg i Jesus og i hans blod. I hans blod er det

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Fredrik Heian,
Daleneveien 175,
3158 Andebu,
på sms: 901 94 758
eller e-post:
fredrik_heian@hotmail.com

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingsavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

åpnet deg en ny og levende vei inn i helligdommen, inn til Gud.

Vi skal til slutt stanse for at blodet også ble stenket på røkofferalteret. Det var jo på dette alteret Nadab og Abihu hadde ofret røkelse. Og daglig ble det båret fram røkelse på dette alteret, til bønn og lovprisning. Alteret sto midt foran forhenget, midt foran inngangen til det aller helligste, der Gud selv tronet over nådestolen, midt mellom kjerubene. Fra røkofferalteret sivet offerrøyken inn til Gud, til en velbehagelig duft.

Blodet ble strøket på alterets horn. Horn uttrykker kraft. Det var blodet som ga røkofferalteret dets kraft, og som gjorde røyken fra alteret velbehagelig for Gud. Slik er det også med våre bønner og lovsanger, vår takk og tilbedelse. Det henter all sin kraft og all sin velbehagelige duft fra Jesu blod. Der vår bønn og vår lovprisning til Gud ikke er en bønn og en lovprisning som henter sin kraft og sitt velbehag fra Jesu blod, der er det som fremmed ild på alteret. Der er det det egenrettferdige menneske som håper på nåde og velbehag for Gud i kraft av sitt eget, som Kain, eller som fari-seeren i tempelet. Men det er og blir en vederstyggelighet for Gud.

Enhver kristen bønn er bønn om nåde, om uforskyldt godhet og mis-kunnhet fra Gud. Enhver takk og lovprisning er nettopp takk og lovprisning for Guds uforskyldte nåde og godhet mot oss for Jesu skyld.

Bønnen om nåde har sin grunn i erkjennelsen av egen synd og skyld,

og sin grunn i håpet og troen knyttet til Jesu soning, til hans blod. På samme måte har takken sin grunn i erkjennelsen av at den troende til tross for at han fortjente dom og forbannelse, for Jesu blods skyld lever under Guds nåde og velbehag.

Ta bort blodet fra ditt liv, ta bort Jesu soning og død i ditt sted, så er hele din kristendom ikke noe annet enn Nadab og Abihus røkelse, bønner og lovprisning uten kraft og uten velbehag hos Gud. Da er din omvendelse og tro intet, din anger og gråt intet, annet enn dine egne skitne plagg.

Blodet renser. Det renser den som ber og lovpriser fra all synd og urenheter, alt ens eget. Det renser bønner og troen. Blodet vitner om død. Jeg og alt mitt fikk sin dom og sin død med Jesus. Jeg trer fram for Gud på blodets grunn, ikke i kraft av noe hos meg. Mitt eget holder ikke mål, det er fordømt. Men på Jesu blods grunn kan jeg ved troen nå møte Gud og leve for ham i kraft av Jesus og hans stedfortredergjerning i mitt sted.

Her er redningen for deg og meg, for vårt folk og for Israel. Vi må ta vår tilflukt til Jesu blod, gripe fatt i alterets horn og rope om nåde og forlatelse for våre synder. Men uten Jesu blod, vil Gud kreve blodet av vår hånd. Da må vi selv svare for oss. Da hjelper det verken ved bot eller bønn, anger eller lovprisning.

Men i Jesu blod har vi frimodighet!

Del 5/6

Sjelens fortrolighet med Gud

Av Christian Scriver

Den kjente vismann Aristoteles har sagt at det aldri kan bli noe virkelig vennskap mellom Gud og mennesket, da Gud er så høyst forskjellig fra menneskene. Men han taler som den blinde om fargene. Guds Sønn er blitt menneske og er blitt oss lik. Som Jesu venner blir vi Guds venner.

Venner er fortrolige. Gud er fortrolig med sine barn, slik som han var med Abraham, som kaltes Guds venn. I bønnen kan vi dristig og frimodig tale med Gud, vår Far. Vi kommer i ydmykhet, men også i hjertets fortrolighet til Herren. En av Martin Luthers venner fikk engang høre ham be. «O Gud, hvilken ånd og hvilken tro var det ikke i hans ord! Han bad så andektig som en som taler med sin Gud, og med et slikt håp og en sådan tro som en som taler med sin far». Han er fortrolig med Gud. Derfor setter han også slik pris på forbønn. «Hadde jeg en kristen som bad for meg, så ville jeg være ved godt mot og ikke frykte for noen», sier han. «Hadde jeg en som bad for meg, kunne jeg gjerne ha den tyrkiske keiser til fiende».

Når du går tynget av bekymringer og livets møye, skal du gå til Gud. I ham har du en fortrolig venn. Når stuen blir fylt med røk og damp, er det intet bedre enn å åpne dører

og vinduer. Har du mange bekymringer, vil intet hjelpe deg slik som å betro deg til en god venn. Du kan gå og bære en tung byrde på en vei. Du kan bli trett og utmattet. Men går du i følge med en venn, så blir tiden ikke lang. Du vet ikke ordet av det før du er fremme. Slik er det med bekymringenes byrde. Den blir for tung for *ett* hjerte. Men i Gud har du en fortrolig venn med et trofast og forbarmende hjerte, med en munn som kan trøste, men også tie stille, og med en sterk hånd. Han *kan* hjelpe, for han er allmektig. Han *vil* hjelpe, for han er barmhjertig og nådig. Han *må* hjelpe, for han er sanntru. Han har lovet at han ingenlunde vil slippe deg og ingenlunde forlate deg. Vær trøstet, du kristne sjel, og frykt ikke! Stol på Herren!

Blir du fortrolig med Gud, vil du også ha samfunn med hans venner på jorden. På den måte vil du få del i Herrens velsignelse som Herrens venner er blitt velsignet med. Skulle alle venner falle fra, så blir dog Herren fast og tro. Han forstår dine lønnligste sukk og kjenner all din nød. Utøs du ditt hjerte for Herren! Ved hans nådes dør kan du klage og sukke, gråte og banke på. Det skal lukkes opp for deg.

Sjeleskatt, Lunde forlag, 1988

Nytt fra Bibelskolen

– Klipp fra årsmeldingen for 2015

– Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg, sier Jesus (Joh 10).

Den sanne kirke har bare én hyrde og én Herre, og den følger ham. Om det kommer en fremmed til dem, så vil de ikke følge ham, men flykter, for de kjenner ikke den fremmedes røst.

Det er alvorlig i dag med den fremmede røst som lyder i Den norske kirke. Ja, ikke bare der, men også i store deler av kristenheten ellers. Det er ikke den gode hyrdes røst, men leiesvenns røst som råder grunnen. Men i en slik situasjon viser det seg også hvem som i sannhet er Jesu får. Jesu får hører etter røsten, de følger ikke mengden, ikke den ytre organisasjon, ikke hva som er i tiden. De spør bare etter røsten, og så samler de seg der hvor Guds ord blir forkynt i sannhet og sakramentene blir forvaltet rett. Hvor går kirken? Jo, den oppsøker de prekestoler hvor røsten lyder, om det bare er to eller tre som samles, og om det er i de skrøpeligste omgivelser. For kirken kjennes ikke på bygninger eller klær, på embetstitler og menneskelig autoritet, men kun på dette: De hører hans røst.

Bibelskolen på Fossnes

Bibelskolen på Fossnes er en bibelskole med godkjenning etter Voksenopplæringsloven og driver kun undervisning. Skolen leier sine lokaler

av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon, og er lokalisert til Fossnes i Stokke. Den øvrige virksomheten i lokalene på Fossnes (internat, leir- og møtevirksomhet) er drevet av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.

Skoledrift og undervisning

Skolen hadde våren 2015 ni elever på heltid, åtte på ettårig kurs og en på halvårig vårkurs. Høsten 2015 var det 22 elever, 20 på ettårig kurs og to på halvårig høstkurs. En av elevene på det ettårige kurset fulgte undervisningen på deltid.

Søkningen for høsten 2016 er relativt svak så langt.

Det ble sendt inn søknad om godkjenning av nye fagplaner i januar 2016. Inntil nye fagplaner er godkjent, vil skolen drive i samsvar med innværende planer.

Personalet

Det har ikke vært noen endringer i personalet i 2015. Planlagte permisjoner for 2016-2017 innebærer at rektor må ta på seg mer undervisning, noe som vil gi behov for administrativ støtte.

Bibelskolen på Fossnes har med grunn i Skriftens utsagn om menns og kvinners tjenestedeling bare mannlige lærere og styre. Ut over dette er det ingen forskjellsbehandling grunnet kjønn. Organisasjonens styre består av fem menn.

Det nye landsstyret

*Fra venstre:
Magnus Samdal,
Dag Rune Lid
(nestformann),
Fredrik Thorbjørnsen,
Reidar Heian
(formann),
Jan Ove Heggdal
og Atle Barkve
(1. varamann).
Konrad Fjell, sekretær
i NLL, møter fast i styret.*

Hilsen fra formannen, Reidar Heian:

Jeg ønsker å legge inn over misjonsfolket en tilskyndelse til forbønn for alle oss som sitter i Landsstyret. For min egen del kjenner jeg meg så uskikket og liten til å ta på meg et slikt tillitsverv, og jeg trenger mye forbønn. Det er med stor frykt og beven at jeg har sagt ja til enda et år som formann. Jeg må si at jeg er veldig takknemlig for alle som ber, og jeg har stor tro på forbønn. Det gjelder i alle sammenhenger. Tenk, å bli båret fram for

himmelens Gud som har all makt!

Det er mye skjult nød mellom Guds folk i dag, og vi trenger å bli omsluttet av hverandres forbønner. Det er sant det som står i sangen: «Det er makt i de foldede hender, når i Frelserens navn du får be». Det gjelder at Guds rike må utbres, og at så mange som mulig blir bevart på himmelveien.

La oss be hverandre fram til «Det nye Jerusalem». Snart kommer Jesus og henter sine, og da skal vi kanskje se bønnesvar som vi ikke fikk se her nede.

Økonomi

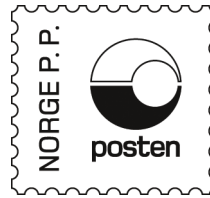
Bibelskolens regnskap for 2015 viser et driftsoverskudd på kr. 36 455 av en omsetning på kr. 1 601 094. Overskuddet skyldes også i år gaver gitt til Norsk Luthersk Lekmannsmisjons totale virksomhet på Fossnes, og som er blitt overført til Bibelskolen fra Norsk Luthersk Lekmannsmisjon. Overføringene var i 2015 på kr. 200 000. Pr. 31.12.2015

utgjør egenkapitalen kr. 58 370, mens totalkapitalen utgjør kr. 262 268.

Styrets sammensetning

Bibelskolestyret består av Jan Endre Aasmundtveit (formann), Olav Aarsland, Magne Ekanger (sekretær), Steinar Kvalvik og Daniel Teigen. Asbjørn Fossli har vært 1.varamann.

Per Bergene Holm (rektor)

Returadresse:
Lov og Evangelium
Daleneveien 175
3138 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Kristendom

Av Erling Ruud

Hva ville du svare, dersom du ble bedt om å si kort hva kristendom er? Antakelig ville du nevne at det er å leve som en sann kristen, å lese og be og gjøre godt. Og det er sant at det også hører med til kristendommen. Men kanskje opplever vi en dag at vi ikke eier kristendom i oss, for det har gått så dårlig med vår egen kristendom.

Pastor Vilhelm Beck ledet sitt siste styremøte i dansk Indre Mision, og en av vennene gikk bort og tok ham om halsen og sa: «Å, Vilhelm, vi er så glade i deg!» Da så Vilhelm Beck opp med et skjelsk blikk og sa halvt i spøk: «Å, hvis jeg var av glass, og dere kunne se tvers igjennom meg, så var det ikke én av dere som ville ta i meg med en ildtang en gang». Han syntes ikke at han hadde noen kristendom i seg selv.

Men hva er kristendom? En kjent styrer for en norsk lærerskole, Henrik

Kårstad, spurte en gang elevene, like før de skulle begynne som lærere: «Kan noen si meg i få ord hva som er det sentrale i kristendommen?» Det ble stille, for ingen våget å svare. Da sa Kårstad: «Kristendom er syndenes forlatelse, syndenes forlatelse, syndenes forlatelse».

Peter gråt bittert over at han hadde fornektet Jesus. Men Jesus møtte ham med syndenes forlatelse, og da ble alt nytt. Senere vitnet Peter en gang om Jesu død og oppstandelse, og da sa han om Jesus: «Ham gir alle profetene det vitnesbyrd at hver den som tror på ham, får syndenes forlatelse ved hans navn» (Apg 10:43).

Syndenes forlatelse er Jesu største gave.

*Andaktsboken «Gnisten»,
Luther forlag, Oslo 1981*